

Arbeðarafeløgini:

Fingu sín vilja

Ikki so mikið sum eitt komma er broytt í arbeðarafelagssáttmá-
unum, ið eru longdir fram til 1. mai næsta ár

Eingin væntaði, tað fór at verða lætt hjá arbeðarafeløgnum og arbeðsgevarunum at semjast um at gera sáttmála. Men longu leygarvöldið ein tíma fyrri midnát vóru samráðingarnar av. Hetta var dagin fyrri 1. mai. Mangan er ligið langt í mai, áðrenn nýggjur sáttmáli er gjørdur.

Undan samráðingunum var sera langt millum partarnar. Arbeðsgevararnir høvdu jú síni uppskot um stórar broytingar. Tað var m.a., at yvirtíð ikki skuldi verða, fyrr enn farið varð útum 40 tíma arbeðsviku.

Øll ynskini um broytingar søgdu arbeðarafeløgini kortaneí til. Teirra uppskot var í fyrsta lagi at leingja sáttmálan óbroyttan, men annars høvdu tey eisini nøkur uppskot, ið vóru aftursvar til ynskini hjá arbeðsgevarunum.

Ingeborg Vinther, for-
kvinna í Føroya Arbeðs-

felag, er væl nøgd nú aftaná, at alt er av.

- Vit gjørdur beinanvegin vart við, at vit ikki gingu við til at broyta nakað, ið gjørdi sáttmálan verri fyrri okkara limir, sigur Ingeborg Vinther.

Hon leggur einki í pástandimar hjá arbeðsgevarunum um, at kostnaðarstøðið og framleiðslukostnaðurin má niður.

- Um virkni ikki klára at gjalda tær arbeðslønir, sum ásettar eru í sáttmálanum, so bera virkni seg ikki kortini, sigur Ingeborg Vinther. Tey vóru fimm arbeðarafeløg, sum samráðdust í felag. Ingeborg Vinther letur væl at samanhaldinum, ið var teirra styrki. Eingin vinglaði, og tey vóru øll samd um, at best var at varðveita sáttmálan óbroyttan.

Jógvan Vágshøyg, formaður í Føroya Arbeðsgevarafelag, er ikki líka

fegin sum Ingeborg Vinther. Hann harmast um, at tað ikki eydnaðist arbeðsgevarunum at fáa arbeðarafeløgini at ganag við til at gera sáttmálanar líðiligari. Men tann spurningin ætla teir at taka fram aftur, tá samráðingar verða næstu ferð.

Jógvan Vágshøyg harmast eisini um, at arbeðarafeløgini ikki vildu ganga við til at stytta døgurðatíman. Sambært sáttmálanum skulu fólk hava tvífalda løn fyrri at arbeða í døgurðatímanum. Arbeðsgevararnir ætlaðu, at arbeðsplássini sjálv kundu avtala matstøðir, men tað søgdu arbeðarafeløgini nei til.

Øll seks arbeðarafeløgini longdu sínar sáttmálar óbroyttar. Eisini Havnar Arbeðsmannafelag, sum samráðdust í sjálvdrátti við arbeðsgevararnar.

Jógvan Vágshøyg sigur,

Mangan hava samráðingarnar vart í dagar og nætur á Hotel Hafnia. Samráðingarnar byrja ongantíð av álvara fyrr enn dagin fyrri, at sáttmálin gongur út. Soleiðis var eisini hesu ferð, men longu sama kvøld, ein tíma fyrri at sáttmálin gekk út, var alt leyst og liðugt
Mynd: Kalmar

at arbeðsgevararnir sleptu sínum krøvum, tí teir høvdu ikki hug at brúka kreftir, og teir vildu ikki vága eitt møguligt verkfall.

randi

SJÓNVARPSTÆNASTA RADIOTÆNASTA ANTENNUARBEIÐ

Vit gera alt og selja
mangt. Altíð góð tilboð.
Skjót og góð avgreiðsla.

RADIOHANDLIN

v/ E. & P. Persson p/f
N. Finsens-
gøta 16 Tlf. 18277

NINTENDO

(v/ speill)

999,-

FØROYA TELDUBUD
Dr. Jakobsensgøta 16
Tlf. 16010

vikan ið fór

Dagny Joensen
skrivar:

Føroyar er helst tað landið í heiminum, sum er best fyrri á fíðarøkinum. Trupulleikin er bert, at fólk ikki hava ráð at búgva í hesum húsum, sum tey sjálvi hava bygt, og einki annað er til at taka, av tí at vit hava so eintáttað fíðarmynstur.

Vanliga hoyra vit fólk tosa um neyðina í Føroyum. Vit samanbera hesa neyð við náttúruvanlukkum, kríggj og harðskap í øðrum londum, og halda, at vit eru heppin. Hinvegin, so hava vit so nógv arðar trupulleikar at berjast við.

Vit hava stór og góð hús, og arbeðsleys fáa stuðul, tí vit ikki halda, at tað sømir seg, at fólk svølti á okkara landi.

Trupulleikin er, at vit hava eina materialistiska neyð, sum ger, at tilverugrundarlagið verður tikið undan okkum. Børn fara svong til songar, tí húsaleigan etur allan stuðulin upp.

Húsini skulu gjaldast, men tann orkan er ikki til í húsarhaldinum, sum kann gjalda rentur og avdráttir, ið ikki eru vorðnar minni, hóast gjaldforisrøguleikin er burtur.

Húsini skulu hitast við dýrgoldnari olju, sum ikki fæst til vega uppá borg, meir enn eitt vist.. SEV skal gjaldast, men fyrirkomandi er bert ein handil, sum ikki letur streym, um fyrra rokningin ikki er goldin o.s.fr.. Tað er greitt, at tann peningurin, sum fólk í trongstöðu fáa, ikki røkkr til eisini at fáa mat í munnin.

Tey, sum minnst fimmtíðir, minnst eisini ringu tíðirnar. Tá fekk eingin stuðul til dagligt breyð. Einasti stuðulin var tann, sum grannar góvu hvørjum øðrum, og nógv hava ivaleyst eins og eg verið biðin um á kvøldi at fara við onkrum til matna til grannan. Tú fekk boð um at seta spannina í forstovuna og at lata hurðina spakuliga aftur. Tað var ein spurningur um virðing fyrri teimum, sum liðu hungur og hall. Tú skuldi fara væl um tey, og veita teimum tann stuðul, sum tú kundi, til tíðirnar aftur batnaðu. Ongin fór illa av hesum.

Onkusvegna kom spannin aftur aftur, við tøkki fyrri lán. Hetta var tíðin, tá húsini bert vóru til tað allar neyðturvilagista. Har var ein krani í køkinum, húsini vóru ikki innrættað við baðirumi og tilíukum, og ikki tiggjutsal ljósstøð ella nakað, sum minnr um nútíðar húsastøð ella innrætting, og útvarp ella sjónvarp, bilur ella bátur var ikki í hvørjum húsi.

Øll áriní frá tí at tað fór at ganga frameftir í Føroyum, hava sethúsin verið miðdepilin um virksemd hjá familjunum. Ein stórtur partur av tíðini fór til at arbeða útí fyrri at fáa húsini upp, og hin parturin at byggja upp tilverugrundarlagið hjá familjunum. Seinni vóru vit so væl fyrri, at vit fóru at hugsa um uttanlandsferðir, og tá vit fingi enn meir pening, tveir bilur í hvørjum húsi.

Alt gekk bara sum smurt, til tað sum øllum kunnugt ikki gekk meira.

Nú standa sethús tómt, tí fólk eru flýggjað av landinum. Vit kunnu bert ímynda okkum, hvussu nógv familjur vóru grátinum í hálsinum stillisiga hava latið hurðina aftur, fyrri síðani at hava handað peningastovninum lykilin.

Tað lagna er, at um vit ikki høvdu so stór og góð hús, so hevði vanlukkan ikki verið fullgjørd.

Okkara materialistiskara neyð virkar samstundis manninkandi. Vit hava mist náttúrligu virðingina fyrri okkum sjálvi og næsta okkara. Kreppan minnr okkum um, at vit settu okkum fyrri at gera dreymin til veruleika, og at veruleikin broytti innihald, tá kreppan kom. Tá saman um kom, høvdu vit ongan møguleika at fáa ávirkan á samfelagsgongdina. Arbeðsloysisstuðulin varð settur ístaðin fyrri umsorgan fyrri næsta okkara. Tí er tað helst ikki burturvið at siga, at eingin í veruleikanum hevur áhuga fyrri teimum arbeðsloysu.

Alt fleiri hús standa tómt, at arbeðsloysisskipanin er ikki bjargað, hóast partarnir hava samráðst um hana í eitt ár. Fer nakar varisliga um hurðina hjá teimum arbeðsloysu?

Bukaðir av

Tríggir menn vórðu leygarnáttina álopnr í Havn

Ikki er tað ofta longur, men onkundið hava summi hug at brúka nevarnar.

Leygardagin vóru tríggir menn á politistøðini í Havn og meldaðu, at teir allir vórðu álopnr leygarnáttina av sama manni.

Eitt sindur hart hevur tað gingið fyrri seg, tí teir høvdu

allir fingið blá eygu, onkur blóðið næsablóð, og ein fekk eisini slíkan snudd, at hann á skadastovuni fekk nakrar pentur í høvðið.

Teir tríggir kendu ikki mannin, sum leyp á teir, men teir kendu hansara fornavn. Í gjár hevði politiið enn ikki funnið fram til

mannin, men tað væntaði politiið fór at eydnast.

Harðskapurin fór fram í einum privathúsum, og teir álopnu mennirnir dugdu so nøkulunda at greiða politinum frá, hvørji húsini vóru.

randi